

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

Com a conseqüència d'inundacions produïdes a la província de Càceres, per l'Acord del Consell de Ministres de 20 de febrer de 1979 es van reconèixer determinats beneficis als afectats per aquestes inundacions. L'empresa «Conservas del Alagón, Sociedad Anónima» —CONALSA—, va sol·licitar el reconeixement de la subvenció corresponent perquè havia patit danys en el seu patrimoni empresarial a conseqüència d'aquestes inundacions.

La pretensió va ser desestimada pel ministre de l'Interior, desestimació que al seu torn va ser confirmada per la sentència, de 20 d'octubre de 1990, dictada per la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional. Contra aquesta sentència, la part demandant hi va interposar un recurs d'apel·lació.

La sentència de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, de 23 de maig de 1995, ha reconegut a l'empresa CONALSA, en la resolució del recurs anterior, el dret a percebre les subvencions reconegudes en l'Acord del Consell de Ministres de 20 de febrer de 1979, en la quantia que es determini en l'execució de la sentència.

Per això, atès que no hi ha crèdit suficient en els pressupostos generals de l'Estat per al 1998 per fer front al pagament d'aquestes indemnitzacions, es fa necessari concedir un crèdit extraordinari en la Secció 16 «Ministeri de l'Interior» per procedir al compliment de la sentència del Tribunal Suprem, crèdit que es concedeix amb el caràcter d'ampliable, per tal d'atendre el pagament d'interessos que, si s'escau, es produeixin sobre els que ja s'han calculat.

El crèdit extraordinari es tramita d'acord amb el Consell d'Estat i amb l'informe previ de la Direcció General de Pressupostos.

Article 1. *Concessió del crèdit extraordinari.*

Es concedeix un crèdit extraordinari per l'import de 150.803.739 pessetes per atendre el compliment de la sentència del Tribunal Suprem, de 23 de maig de 1995, en la secció 16 «Ministeri de l'Interior», servei 01 «Ministeri, Subsecretaria i Serveis Generals», programa 223 A «Protecció Civil», concepte 771 «Transferències de capital a empreses privades. Per donar compliment a la sentència de la Sala Tercera del Tribunal Suprem de 23 de maig de 1995 sobre indemnitzacions a l'empresa CONALSA».

Article 2. *Autorització per ampliar el crèdit extraordinari.*

El crèdit extraordinari a què es refereix l'article anterior es consigna amb el caràcter d'ampliable amb la finalitat d'atendre els interessos que es produeixin, en excés sobre els que ja s'han calculat, com a conseqüència del moment en què s'efectuï el pagament.

L'autorització de les ampliacions de crèdit correspon al ministre d'Economia i Hisenda.

Article 3. *Finançament del crèdit extraordinari.*

El crèdit extraordinari que recull l'article 1 es finança amb deute públic, de conformitat amb el que disposa l'article 101 del text refós de la Llei general pressupostària, aprovat pel Reial decret legislatiu 1091/1988, de 23 de setembre.

Disposició final única. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà d'haver estat publicada en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 16 de març de 1999.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

6371 *LLEI 6/1999, de 16 de març, sobre concessió d'un crèdit extraordinari, per l'import de 196.505.344 pessetes, per al pagament de les indemnitzacions que estableix la sentència ferma, dictada en el recurs contenciós administratiu número 5/234/1996, a favor de metges especialistes en estomatologia. («BOE» 65, de 17-3-1999.)*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La formació de metges especialistes a Espanya està regulada pel Reial decret 127/1984, d'11 de gener. Aquesta norma proposa dos sistemes per portar a terme la formació d'especialistes al nostre país, com a residents en centres sanitaris i com a alumnes en escoles universitàries. La formació d'estomatòlegs a Espanya es fa d'acord amb aquest segon sistema.

Així mateix, la Directiva 93/16, que integra les directives 75/362, 75/363 i 82/76, recull la normativa europea en aquesta matèria.

La Directiva 75/362, sobre reconeixement mutu de diplomes, certificats, altres títols i altres mesures, distingeix tres supòsits diferents en què es poden trobar les especialitats mèdiques:

1. Que siguin comunes a tots els estats membres i s'incloguin a la llista que conté l'article 5.2 de la mateixa Directiva.

2. Que siguin comunes a dos estats membres o més i s'esmentin en l'article 7.2 de la Directiva.

3. Que es tracti d'especialitats no incloses en els articles 5 i 7, ja esmentats, de la Directiva.

La Directiva 75/363, anomenada «de coordinació», preveu una harmonització de les condicions de formació i accés a les diferents especialitats mèdiques i assenyalava en l'article 2.1.c) que la formació s'ha de fer «a temps complet i sota el control de les autoritats i els organismes competents de conformitat amb el punt 1 de l'annex», el qual estableix que aquesta formació ha de ser objecte d'una remuneració adequada.

D'acord amb això, i a la vista de les convocatòries que ha fet l'Administració espanyola, el Tribunal de Justícia de les Comunitats conclou que l'obligació de remunerar la formació que preveu l'article 2.1.c) de la Directiva 75/363 només s'aplica a les especialitats mèdiques comunes a tots els estats membres o a dos o més, esmentades en els articles 5 i 7 de la Directiva 75/362, i considera que l'especialitat d'estomatologia està inclosa entre les de l'article 7 de la Directiva, per la qual cosa a Espanya s'han incomplert aquestes directives ja que els metges estomatòlegs no han estat remunerats pel període de formació.

La sentència d'1 de juliol de 1997, dictada per la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, en el recurs interposat pel senyor Roberto Javier Torres Muñoz i 111 més, sobre remuneració dels metges estomatòlegs durant la realització del Programa de formació sanitària especialitzada i sobre el pagament de les taxes acadèmiques declara, fonamentant-se en les normes esmentades, el dret dels recurrents a ser remunerats durant el període de formació i l'exempció del pagament de taxes acadèmiques, amb l'abonament de les quantitats corresponents actualitzades des de la data en què van haver de ser pagades fins a la data de la sentència, mitjançant l'aplicació de l'índex de preus al consum.

Amb la finalitat de dotar un crèdit perquè es procedeixi a l'execució de la sentència, es tramita aquest crèdit extraordinari, d'acord amb el Consell d'Estat i amb l'informe previ favorable de la Direcció General de Pressupostos.

Article 1. *Concessió del crèdit extraordinari.*

Es concedeix un crèdit extraordinari, per l'import de 196.505.344 pessetes, a la secció 26 «Ministeri de Sanitat i Consum», servei 01 «Ministeri i Subsecretaria», programa 411A «Direcció i Serveis Generals de Sanitat», capítol 1 «Despeses de personal», article 14 «Altre personal», concepte 144 «Retribucions a metges especialistes en estomatologia, d'acord amb el que estableix la sentència ferma dictada en el recurs contenciós administratiu número 5/234/1996».

Article 2. *Finançament del crèdit extraordinari.*

El crèdit extraordinari a què es refereix l'article anterior es finança amb Deute Públic, d'acord amb el que estableix l'article 101 del text refós de la Llei general pressupostària, aprovat pel Reial decret legislatiu 1091/1988, de 23 de setembre.

Disposició final única. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà d'haver estat publicada en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 16 de març de 1999.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,

JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

6372 LLEI 7/1999, de 16 de març, sobre concessió d'un crèdit extraordinari, per l'import d'1.498.900.000 pessetes, a la secció 33, «Fons de Compensació Interterritorial», per donar compliment a la sentència del Tribunal Suprem de 7 de novembre de 1992, a favor de la Generalitat Valenciana, relativa al Fons de Compensació Interterritorial de 1989. («BOE» 65, de 17-3-1999.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

El Tribunal Suprem estableix en la sentència de data 7 de novembre de 1992 i en les interlocutòries de dates 12 de gener de 1994 i 26 de març de 1997 l'obligació de reposar la quantitat de 1.498.900.000 pessetes a la Generalitat Valenciana com a conseqüència de la minoració del Fons de Compensació Interterritorial (FCI), corresponent a la Comunitat Valenciana durant l'exercici de 1989.

El Reial decret llei 3/1989, de 31 de març, de mesures addicionals de caràcter social, estableix en l'article 22 que el cost de les mesures que preveia, estimat en 197.600.000.000 de pessetes, no suposaria cap augment de la despesa total pressupostada, i que s'havia de finançar mitjançant transferències entre les diverses dotacions dels pressupostos generals de l'Estat per al 1989.

En virtut d'això, pels acords del Consell de Ministres de dates 28 d'abril i 12 de maig de 1989 es van determinar les partides pressupostàries objecte de minoració mitjançant les transferències corresponents de crèdit al concepte 31.02.633A.483 «Crèdit destinat a reassignar el finançament del cost de les mesures de caràcter social».

Diverses d'aquestes transferències minoraven el Fons de Compensació Interterritorial i, en concret, la participació en aquest Fons de la Generalitat Valenciana, per la qual cosa aquesta Comunitat Autònoma va interposar un recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Suprem contra els acords esmentats.

La Sala Tercera Contenciosa Administrativa, Secció Segona, del Tribunal Suprem, amb data 7 de novembre de 1992, va dictar sentència a favor de la Generalitat Valenciana en què s'estimava parcialment el recurs contenciós administratiu interposat contra els acords del Consell de Ministres de 28 d'abril i de 12 de maig de 1989, y contra el de 16 de març de 1990, que desestimava el recurs de reposició interposat contra els dos anteriors. Així mateix, la sentència va anul·lar els acords del Consell de Ministres de 28 d'abril de 1989 i de 16 de març de 1990 esmentats, per tal com van reduir la dotació del Fons de Compensació Interterritorial corresponent a la Comunitat Valenciana i la seva participació en els ingressos de l'Estat de l'exercici de 1989.

L'advocat de l'Estat, en representació de l'Administració General de l'Estat, va formular el 28 de juliol de 1993 un incident d'inexecució de la sentència anterior perquè va considerar que l'atribució d'una quantitat determinada a la Comunitat recurrent i a altres que no van impugnar els acords anul·lats implicaria una alteració dels percentatges respectius de participació que preveu la Llei 7/1984, de 31 de març, reguladora del FCI i perquè va considerar que no es podia executar en els